

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

Κυριακή 15 Φεβρουαρίου. — Ἐπὶ τῆς τραπέζης μου κεῖνται μικρὰ ἰοδέσμη καὶ δύο παράσημα τοῦ Μαίφαρτ. Βίσι τὰ λάφυρα τοῦ χοροῦ. Ὁ χορὸς δὲν εἶνε εἰμὴ μάχη δι' ἣν αἱ γυναῖκες ἐτοιμάζονται πρὸ ἡμερῶν καὶ οἱ ἄνδρες πρὸ ὥρων.

Ὅταν ὁ ἀθάνατος Στράους δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως, ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ σας βάλλωσι τὰ πρῶτα βλέμματα, ὅταν ἡ ὀσφύς της ζώνηται τὸν βραχιονά σου, ὅταν ἡ χεὶρ σου ναρκοῦται ἐπὶ τῆς χειρὸς της, ὅταν τὰ στήθη σας ἐγίγῃσι συγκρατοῦντα τὴν ἡδονήν, ὅταν τὰ χεῖλη σας ἐνδύνωνται γηραίου διπλωμάτου τὴν φενάκην, δὲν συνάπτετε ἀγῶνα; Καὶ ὅπλα καὶ διπλωμάται.

Δευτέρα. Πρωτὰ. — Ὅποια ἀναμνήσεων σύγχυσις ἐν τῇ κεφαλῇ μου καὶ ὀπσοῖαι ἀμφιβολίαι ἐν τῇ ψυχῇ μου! Μελαγχολία καὶ κόπωσης, ἰδοὺ ὁ ἐπιλογος τοῦ χοροῦ.

Αἱ χεῖρές μου ἀναδίδουσι γλυκὺ ἄρωμα ὅπερ τοῖς μετέδωκαν χεῖρες τοῦ κρίνου ἁρότεροι. Οὕτω τὸ πτωχὸν φύλλον ὑποκλίνεται μύρον ἴσως συνδεθέν.

Πέμπτη. Πρωτὰ. — Πληῖξίς δι' ὅλους, δι' ἐμέ μαγεία. Ἄρκοῦσι δύο ἀστέρες ἵνα ἱλαρύνουν νεφελώδη νύκτα καὶ δύο ὀφθαλμοὶ ἵνα χύσουν γόητρον εἰς παγωμένην συνάθροισιν. Τοὺς εὖρον. Τὸ γαλανὸν των φῶς ἦτον ἄπλετον.

Πέμπτη. Μεσημβρία. — Ἡ πενταετὴς ἀδελφή μου πύρεσσι. Ἐκλαίειν ὁλόκληρον ἡμέραν διότι ἡ μητέρα της ἐλυπήθη τὰ ἑκατὸν φράγκα καὶ δὲν τὴν ἔστειλε εἰς τῆς κ. Μελὰ τὸν χορὸν. Ὁ πολιτισμὸς μας κατῴρωσε νὰ μεταβάλλῃ εἰς ἀνθρώπους τοῦ σαλονιοῦ τοὺς δράκους καὶ ταῖς δρακούλαις μας. Αὐτὸ καλεῖται πρόδος μωρῶν.

Παρασκευή. Νύξ. — Ἄν ἤμην γυνὴ θὰ ἐφαινόμην τοσοῦτον εἰλικρινῆς, ὥστε νὰ μένω καὶ τὰς Ἀποκρέω με τὴν προσωπίδα, ἣν αἱ γυναῖκες πάντοτε φέρουσι. Καὶ ὅμως εἶδον τόσας χθὲς με πρόσωπα ἀπὸ τοῦ Τσάτσου καὶ τοῦ Παναυλῆ! Αὐτὸ καλεῖται ἀπληστία.

Κυριακή. Πρωτὰ. — Ἡ καυμέναις ἡ γρχαῖς! Μεταβάλλονται εἰς ἐξαρτήματα τοῦ καναπέ. Ὁ ὕπνος κλείει τὰ μάτια των καὶ ὁ χορὸς τὰ ἀνοίγει. Τὰ παιδιὰ των ὀνειρεύονται καρδιαῖς, καὶ αὐταὶ τὸ κρεββατάκι των.

Κυριακή. Ἑσπέρα. — Τὸ ἀττικὸν ἄλας τῆς Φήμης μετεβλήθη σήμερον εἰς ἀττικὸν ἀνάλατον. Ἀνάλατος φαιδρότης, ἀνάλατος προσωπίδοφορία, ἀνάλατα ὅλα.

Εὐθυμία ἄθυμος.

Τρεῖς μόνον μασκαράδες, οὓς ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου συνήντησα μοὶ ἐφάνησαν ἄξιοι προσοχῆς, ὁ Κουμουνδούρος, ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Δηλιγιάννης.

Καθαρὰ Δευτέρα. Πρωτὰ. — Τὰς ἐπλήρωσα ἀκριβὰ τὰς Ἀποκρέω! Μοῦ ἐκλεψαν τὴν καρδίαν μου!

Καθαρὰ Δευτέρα. Ἑσπέρα. — Τὸ Φάληρον ἐφόρει καλοκαιρινὰ. Ἡ θάλασσά του σιγῇ, ὁ ἀήρ του λεπτὸς λεπτὸς, ὁ οὐρανὸς του γελαστός. Ὁ κόσμος του ἀνευ rag-dessus.

Ὅλοι οἱ χορεύονται καὶ ὅλαι αἱ χορεύτριαι συννητήθησαν ἐκεῖ ἀδελφοὶ ἐν ἄγρυπνίᾳ. Ἐκαμον ὅλοι μαζί τὴν τελευταίαν φιγούραν τῶν Ἀποκρέω. Promenade.

Ἦτο τόση εὐμορφία ὥστε κάθε ἄλλο, μόνον κόρτε δὲν ἠδύνατο κάνεις νὰ νηστεύσῃ.

Καθαρὰ Τετάρτη. Πρωτὰ. — Ὅποια ἁρμονία! Αἱ πεδιάδες ἐνδύνονται τὴν πράσινην ἰσθητὰ των, τὰ δένδρα τὰ ἀνθη των, ὁ οὐρανὸς τὸ μεϊδιάμα του. Μύρον καὶ κελάδημα, ζῶν καὶ αἰθρία. Εἶνε ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ.

Θέσατε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀναγνώσατε τῆς μνήμης σας τὸ σημειωματάριον. Ὅπου ἔδητε κηλίδα πλύνατέ την με μετάνοιαν. Ἐρχεται Μάρτιος, μὴν ἅγιος, νηστεύων καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν. Ὡς ἀνοίγουσι τὰ ἀνθη του πρὸ τῶν ὀμμάτων σας, ἀνοίξατε τὰς καρδίας σας πρὸ τοῦ Θεοῦ. Ἀναζήσατε μετὰ τῆς ἀναζώσης φύσεως. Ἰδετε τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας σας, Μάρτιον ἦνθισε, Μάρτιον μαραίνεται. Ποτίσατέ το, θέλει αἷμα ἵνα ἀναδώσῃ νέους βλαστούς.

Μάριος.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ

Τεργέστη, 20 Φεβρουαρίου.

Ὀλίγος κόσμος ὡς ὁ τῆς Τεργέστης εἶναι ἐκδοτος εἰς τὸν τρελλὸν βίον. — Τὸ φαινόμενον αὐτὸ — ἐν ἐμπορικῇ μάλισσά πόλει ὡς ὁ μαμελοῦκος Πειραιεύς — δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ ἐξηγήσω, εἰμὴ ὅτι ἡ κοιτίς τοῦ Ἀδρία εἶναι ἐν ταύτῃ καὶ ἡ λεκάνη εἰς ἣν καταρρέουσιν ὅλαι αἱ διασκεδάσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. — Δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ἐν Τεργέστη ἥτις νὰ μὴ ἀπολαμβάνῃ μέχρι κραιπάλης τὸ τριήμερον καρναβάλιον της, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τελευταίας Κυριακῆς καὶ τελευταίων τὴν καθαρὰν Τρίτην ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις, κατὰ τὴν ἑκφρασιν τοῦ ἐκκλησιαστοῦ. Μ' ὅλην δὲ τὴν ἀντιπολίτευσιν ἣν ἔκαμεν ὁ Θεὸς ἐφέτος, ἐκκενώσας ὡς πελώριος πυροσβέστης ὁλόκληρον τὸν οὐρανὸν του ὡς καιομένης . . . ἴσως ψυχὰς τῶν κατοίκων τῆς Τεργέστης, ὅλα τὰ θέατρα, ὅλα τὰ καφενεῖα καὶ ὅλα τὰ ζυθοπωλεῖα, ἐνόμισες ὅτι θὰ λάβωσι ζωὴν, θὰ κινηθῶσι, θὰ περιπατήσωσιν ὡς εἰς ἄνθρωπος, τοσαύτην ζωὴν περιέκλειον ἐν ἑαυτοῖς τὰ κρησφύγετα ἐκεῖνα τῶν καταδικωμένων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπων.

Ἐκεῖ οἱ ἀπόγονοι τῶν γυμνῶν κατοίκων τοῦ παραδείσου, μετέβαλλον εἰς παράδεισον γυμνάς αἰθούσας, μετὰ τὰς χρυσὰς αὐτῶν ἐσθῆτας, τὰ ἀδαμάντινα περιδέρια, τὰς ἀνθοστολίστους κεφαλὰς, τὰ σφριγῶντα στήθη, τὰς ἡμιγύμνους κνήμας. Ἐκεῖ ἡ προπατορικὴ ἡμῶν μόνη γλῶσσα ἔδιδε τὴν εἰκόνα τῆς πυργοποιίας, ἀφοῦ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ἐν τῇ γλωσσικῇ ἐκείνῃ confusio ὡς καρνοφίλιον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠντήχει. Ἐκεῖ ὁ Γάλλος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Γερμανόν, ὁ Ἰταλὸς συνέκρουε τὸ κύπελλον του μετὰ τοῦ Αὐστριακοῦ, ὁ Ἀγγλὸς ἐπινεν εἰς ὕγιαν τῶν Μπουαρς, καὶ ὁ Ἕλλην ἀντήλλαξε θερμότητα ἀσπασμὸν μετὰ τὸν Ὀθωμανόν καὶ μάλιστα τὴν Ὀθωμανίδα! . . .

Τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, οἱ ἄνδρες εἶχον ἐγκαταλείψει τοὺς οἴκους των, αἱ γυναῖκες τοὺς συζύγους των, καὶ τὰ παῖδια τὸν διδάσκαλόν των. Γενικὴ καὶ ἀπόλυτος ἐλευθερία! Ὑπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ συζύγου αἰσθηματολόγου πρὸς τὴν ἄγνωστον σύντροφόν του, ὁ ἀδελφὸς ἐσυνθηκόλογει παννύχιον μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ,

καὶ ντροπαλὴ τὴν ἔφερνε εἰς τοῦ Παπᾶ τὸ σπῆτι!!!.

(περίπου ἐκ τῆς **Ἑννητεῖδος** τοῦ Παράσχου.)

Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς νυδόκησε νὰ καταστείλῃ τὴν ὄργην αὐτοῦ, ἢ μᾶλλον νὰ δώσῃ τόπον τῇ ὄργῃ, ἀφοῦ ὁ διάβολος κατῆρχε τῆς κολάσεως ἐκείνης, καὶ ἡ βροχὴ ἐπὶ τρεῖς μόνον ὥρας μετὰ μεσημβρίαν τινὰ κατέπαυσε. Διπλὴ σειρὰ ἁμαξῶν κατέχουσα ἑκτασιν κατὰ μῆκος ὡς ἐκείνην τῶν ἡμετέρων ἀποκρέω ἀπετέλει τὴν πανήγυριν τοῦ δρόμου (Jesta del corso). Αἱ ἁμαξαὶ ἐκείναι περιέκλειον — ὡς μπομπονιέραι — τὰς ὠραιότερας ὑπάρξεις τῆς Τεργέστης. Παραλλήλως ἀνῆρχετο ἡ μία σειρὰ, ὁπότεν ἡ ἄλλη κατῆρχετο εἰς τρόπον ὥστε ἐβλεπον καὶ ἐβλέποντο ὅλοι. — Τὸ σύστημα αὐτὸ τῆς ἁμαξοδρομίας ἡμεῖς ἀκόμη δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κατανοήσωμεν, προτιμῶντες τὴν ἀπλοποίησιν εἰς ὅλα, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς νεοσύλλεκτοι εἰς ἓνα στίχον, καὶ ὡς μονοκόκκαλοι κατὰ μίαν διεύθυνσιν αἱ ἁμαξαὶ ἡμῶν περιστρέφονται ἀδιακόπως, ὥστε ἐκάστη αὐτῶν δὲν δύναται ἢ νὰ κατοπτρίζεται ἀενάως εἰς τὰ ὀπίσθια τῆς προηγμένης, καὶ ν' ἀποδίδῃ τὰ ἴσα εἰς τὴν ἐπομένην. —

Ἄλλ' ὁ κομφετοπόλεμος τῶν ἀποκρέω τῆς Τεργέστης ἔχει τι τὸ ποιητικόν — καὶ ἴσως τὸ ἰδανικόν διὰ τοὺς ἀξιοματικὸς τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ. — Πολλαὶ χιλιάδες φιορινίων ἐκποιοῦνται κατ' ἔτος εἰς κομφέτα μεγέθους σκαφῶν, ἅτινα ρίπτονται κατὰ τῶν γυναικῶν, ὥστε αὐταὶ ἦσαν ὄρνυγες ἢ τρυγῶνες! Ἀλλὰ καὶ αἱ κομφετοβολούμεναι ἀμύνονται ἡρωικώτατα, πολλὰκις μάλιστα — ὡς αἱ Σουλῶτιδες πρὸς Τούρκους — κατασυντρίβουσαι τοὺς ἐπιτιθεμένους. — Παρόμοιον τοῦ κομφετοπολέμου αὐτοῦ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν φασουλᾶδα, ἐθνικώτατον προϊόν, τὸ ὅποιον ἄπορον πῶς οἱ ποιηταὶ μας δὲν παρενέθηκαν ἔτι εἰς πτυχὴν τινὰ τῆς φουστάνελλας, ἀφοῦ μάλιστα ἡ φασουλᾶδα τόσον πιστῶς ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὴν Ἑλλάδα! — Πλὴν τούτου ἀνθοδέσμαι φέρουσαι κήπους δλοκλήρους καμελιῶν διδόνται εἰς τὰς κυρίας τῶν ἁμαξῶν. — Ἄνω τῶν 200 φράγκων δύναται ν' ἀξίξῃ μία τοιαύτη ἀνθοδέσμη, προϋποτιθεμένου ὅτι αἱ καμέλιαι ἐνταῦθα εἶναι πολυπληθέστεραι τῶν ρόδων ἐν Ἀθήναις, ἀφοῦ καὶ οἱ οὐγγρικοὶ τῶν ἁμαξῶν ἵπποι φέρουσι τοιαύτας ἐπὶ τοῦ μετώπου των, ὡς πολλοὶ τῶν ἡμετέρων βρακάδων ἐπὶ τῶν ὠτίων των γαρυφαλα! —

Τρεῖς μόνον ἐν τούτοις ὥρας διήρκεσεν ἡ ἄρματοδρομία αὕτη, καὶ πάλιν ἐνσκήψαντος τοῦ κατακλυσμοῦ, ἐκ ζηλοτυπίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες κατεβίβασαν τὸν παράδεισόν του εἰς τὴν γῆν! . . .

Εἶναι ἤδη ἡ ἐβδόμη ἐσπερινὴ ὥρα. Πολλοὶ γευματίζουν, ἄλλοι δειπνοῦσι καὶ ἄλλοι προγευματίζουν, διότι ἡ ὥρα αὕτη ἐκ τῶν 72 τοῦ trinocium ἐν Τεργέστη καρναβαλλίου, οὐ-

δὲν ὀρισμένον σημεῖον ἀποτελεῖ. Τὴν ἐννάτην ἤρχιζεν ἐν τοῖς θεάτροις ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων (feste de fiori) καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις οἱ χοροί. — Τὸ Πολυθέαμα εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς ἑορτῆς ταύτης. — Ἐξ χιλιάδες ἀνθρώπων εἶχον ἐμβαλλεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀμφιθεάτρου αὐτοῦ, ἐγκλείοντος ὅλην τὴν ἀνοιξιν τῶν ἀνθέων καὶ τῶν καρδιῶν. Μουσικαὶ δύο πληροῦσι τὴν αἴθουσαν διὰ τῶν μελωδικωτέρων ἡχῶν ἐν τούτοις οὐδεὶς χορεύει διότι ὁ χῶρος τῆς αἰθούσης μολίς τὸν ἐπιτρέπει νὰ ἴσταται ὀρθιος. Ἡ ἀπέραντος τοῦ θεάτρου αἴθουσα εἶχε μεταβληθῇ εἰς μικρὸν κουτίον, ἐν ᾧ ὁ κόσμος en Patè de fois gras περιεκλείετο. Τὴν αὐτὴν εἰκόνα παρουσιάζουσι καὶ τὰ λοιπὰ θεάτρα. Αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες μένουσιν ἀκίνητοι, αἱ κεφαλαὶ μόνον κινοῦνται, ἐπιπλέουσαι ὡς κολοκύνθαι ἐπὶ τῆς παραχῶδους ἐκείνης θαλάσσης, ἢ ὡς μελανὴ σινδόνη νεογνῶν βατράχων ἐπὶ λιμναζόντων ὑδάτων.

Καὶ συνευρίσκονται ὅλαι αἱ τάξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ πανδοχείῳ ἐκείνῳ θεάτρῳ. Ὁ κύριος, ἐπὶ παραδείγματι, ἔχει vis-a-vis εἰς ἓνα τετράχορον τὴν ὑπηρετρίαν αὐτοῦ ἢ κυρία εἶναι engagée εἰς ἓνα χορὸν μετὰ τὸν ὑπηρετὴν τῆς ἢ κόμησας μετὰ τὸν ἀπλοῦν πολίτην, καὶ ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου μετὰ τὸν θυρωρὸν τοῦ τραπεζικοῦ γραφείου τοῦ πατρὸς τῆς! . . . Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τελειότεραν τὴν εἰκόνα τῆς δημοκρατίας. — Ἡμεῖς ὁμῶς ἐν Ἑλλάδι τὴν ἐννοοῦμεν ἄλλως τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ στόματος ἄγαν φιλελευθέρου Ἑλλήνου μετὰ νυκτερινὴν ἴσως ἐφοδὸν καὶ ἀποτυχίαν κατὰ ποιητικὸν θυλακίου, ἤκουσα λεγόμενον μετὰ πόνου πρὸς τὸν σύντροφόν του:

— Γιὰ αὐτὸ ρε ἀδερφε, μ' ἀρέσει ἔμένα ἡ δημοκρατία! . . . ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ταραξῇ τοὺς κύκλους τῶν δημοκρατικῶν σου αἰσθημάτων ἀφοῦ ἐν Ἑλλάδι, καὶ εἰς ἐποχὴν δημοκρατικωτάτων χρόνων, ἐρωτάζετο καὶ ἡ θεομήτωρ αὐτῆς τὴν προσωνομίαν **Παναγία ἢ κλεφτρίνα!** . . .

Ἐν τούτοις ἡ βροχὴ δὲν θέλει νὰ παύσῃ! καὶ εἶναι τόσον ραγδαία τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν ἡμέραν, ὥστε ἐὰν ἄλλος τις Δαρβίνος ἐβλεπε τοὺς κολυμβῶντας ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἀνθρώπους, δὲν θὰ ἐδίσταζε ν' ἀποδείξῃ ὅτι, ἀν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν ἀπόγονοι τῶν χηνῶν, ἦσαν ὁμῶς ἀναμφισβητῶς μασκαράδες!!

Πάλιν λοιπὸν τὴν ἐσπέραν εἰς τὰς λέσχας, τὰ ζυθοπωλεῖα, τὰ θεάτρα. Τὸ Communale δίδει τὴν Cavalcchina του. Κατ' αὐτὴν τὴν ὑστάτην — ἑλληνικῶς εἰπεῖν — ρανίδα τοῦ αἵματος τῶν ἀποκρέω οἱ κύριοι παρευρίσκονται en habit, αἱ κυρίαι decolletées. Τὸ decolleté αὐτὸ μετὰ φέρε εἰς ὀρθοτάτην κατ' ἐμὲ σκέψιν πᾶν ἔτι. Διὰ τὴν ἐν ᾧ εἰς τὰς γυναῖκας εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ μεταβαίνωσιν εἰς τοὺς χοροὺς ντεκολτέ, εἰς τοὺς ἄνδρας δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ παρευρίσκωνται τοῦλάχιστον ξεμαρικέ; Ἐν τούτοις τὰ θεωρεῖα τοῦ θεάτρου δὲν ἐκθέτουσι μόνον γυμνὰς ὠραιότητας, ἀλλὰ καὶ ἀδαμαντίνους, καὶ χρυσᾶς, ἀφοῦ ἡ φέρουσα τοὺς περισσοτέρους ἀδάμαντας ἢ τὸν βαρύτερον χρυσὸν θεωρεῖται ἡ ἡγεμονίς τῆς πανηγύρεως ἐκείνης. Δὲν εἶναι λοιπὸν θεάτρον τὸ Communale τὴν ἐσπέραν αὐτὴν, ἀλλὰ χρυσοχοεῖον, ἢ ἀδαμαντοπωλεῖον καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θαμβοῦσαν ἐκείνην Καλλιφρονίαν ἐμνήσθην περισσότερον τοῦ Λεύκοιτε ἢ τοῦ Ἀδν Ζουάν!!!

Τὴν ἐπομένην, (Τετάρτην) ἅπασα ἡ Τεργέστη ἐπ' ὀχῆ-

μασι εἰς τὸν περίπατον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Τὸ ψῆχος εἶ-
ναι δριμύ, ἀλλ' ὁ κόσμος τόσον θυμωμένος ἐκ τῆς χθесινῆς
βροχῆς, ὥστε τὸ θερμόμετρον εἶναι ὑψωμένον πολλοὺς βαθ-
μοὺς ἀνω τῆς φυσικῆς αὐτοῦ καταστάσεως. Τετρακόσιαι!
νῦν ἅμαξαι ἀποτελοῦσι τὴν πανήγυριν τοῦ δρόμου. Δύω
μουσικαὶ κατέχουσι τὴ ἄκρα τοῦ περιπάτου. Κάτωθεν αὐ-
τοῦ καὶ εἰς Παρασκευαῖδιον ἔκτασιν ἀπλοῦται ἡ θάλασσα
τοῦ Ἀδρία. Ὁ ἥλιος — μασκαρᾶς μὲ μαῦρο δόμινο — δὲν
φαίνεται πουθενά! Ὁ Αὐστριακὸς στόλος εὐρίσκεται παρὰ
τοὺς πόδας μας· ἐὰν ἤμεθα Χριστοὶ θὰ μετεβαίνομεν μέ-
χρις αὐτοῦ περὶ. — Περιφέρονται λοιπὸν ἀντιθέτως δύο
σειραὶ ἅμαξων περικλείουσαι ἐν ἑαυτοῖς θαυμαστὰς ὠραιό-
τητας, ἐν αἷς διακρίνονται κατ' ἐξοχὴν αἱ ἀπόγονοι τοῦ
Ἰσραήλ, — καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ἰουδαίων μοι ἀρέσκει
νὰ τελειώσω τὴν ἀλληλογραφίαν μου μὲ μίαν παρομοίωσιν.
— Ἐκάστη τοῦτέστιν τῶν ἅμαξων ἐκείνων, ὁμοίαζε μὲ
κόφφιν ἐβραίου πωλοῦντος τὰ λεπτότερα, ἀλλὰ καὶ εὐθρα-
στότερα βαλικά! —

Dock.

Υ. Γ. Ὁ ἥλιος μόλις περὶ τὴν δύσιν του ἐξεμασκαρεύ-
θη! . . . Τὸν ἐγνωρίσαμεν ὅλοι!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

VII

Μὲ τὰ τραγούδια μου ταῖς ὁμορφαῖς σου
Σκορπίζ' ὁλοῦθετε σὰν ταῖς μπαταῖς σου
Εἶμαι νεράκι σου, ἂν εἶσαι ἀνθός μου,
Εἶμαι τὸ λάδι σου, ἂν εἶσαι φῶς μου.

Νερὸ, καὶ σώνομαι γιὰ νὰ ἀνθίζης,
Λάδι, μὰ καίομαι γιὰ νὰ φωτίζης . .

Ζωὴ τὰ κάλλη σου σὲ ὅλους δίνουν,
Μόνο τὸν ψάλτη σου μαραίνουν, σβύνουν.

VIII

Ἀδέρφια μου, τί θέλετε κοντά μου;
Γλυκειαῖς παρθένας, τί μὲ τριγυρίζετε;
Ὡ εἰκοσί μου χρόνια, 'ς τὴν καρδιά μου
Τόσκις ἐλπίδες τί μοῦ ψιθυρίζετε;

Δὲ διώχνετε, χαραῖς μου, αὐτὴ τὴ θλίψη . . .

Ὁ ἥλιος ἓνας εἶνε, καὶ σὰν λείψη,

Ὅλα τὰ ἄλλ' ἀστέρια 'ς τὸν αἰθέρα,

Ὅλα μαζὶ, δὲ φέρουν τὴν ἡμέρα!

IX

Ἀχ! τί βραδίαῖς, ὅταν κι' οἱ δυὸ, δύο ψυχαῖς μὲ μιὰ καρδιά,
Ἐπερπατούσαμε μαζὶ ἐκεῖ 'ς τὴν ἥσυχν ἀμμουδιά·

Ἀχ! τί στιγμαῖς, ὅταν δειλὰ μέσα 'ς τὸ χέρι μου κλείστῃ
Ἐτρεμε, βρύσι ἡδονῆς, χεράκι κάτασπρον, ζεστό.

Ἀχ! τί καῦμοι, ὅταν σκυφτοὶ, μιὰ καρδιά μὲ δύο ζωαῖς,
Ἀνακατώναμε γλυκὰ ταῖς φλογιμέναις μας πνοαῖς . . .

Τώρα πεθάναν ἡ βραδίαῖς μὲ ταῖς στιγμαῖς, μὲ τοὺς καῦμοὺς
Καὶ μοναχὴ κληρονομιά μ' ἀφίνουν ἀναστεναγμοῦς.

X

Εἶχε χυμένα χτῆς ὁλόγυρά της
'Σ τοὺς ὤμους της, 'ς ταῖς πλάταις, τὰ μαλλιά της·
Βασίλισσ' ἂν ἐγίνεταν, στεράνι
Δὲ θᾶχε ὠραιότερο νὰ βάνη.

Θαρροῦσες, Κασσιανὴ μετανιωμένη
Πῶς ἦταν ἔτοιμη νὰ γονατίσῃ,
Μὲ τὰ λυτὰ μαλλιά της δακρυσμένη
Τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ σφογγίσῃ.

Τὴν ἐστολίζαν σκόρπισα ὁλόγυρά της
Μὲ κάλλη καὶ ἀγγέλου ἀγιώτερα . . .
Καὶ ὅμως . . . τᾶχε ἀπλῶς ἡ πονηριά της
Γιὰ νὰ ψαρέψῃ θύματα εὐκολώτερα!

Κωστής.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Γαλακτοῦχον ἄλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ
Farine Lactée Lapp

ἢ

Εὐεργετικὴ τροφὴ διὰ τὰ παιδιά κατὰ τὸν ἱατρὸν
κ. Α. Ζίννην καθηγητὴν τῶν παιδικῶν νοσημάτων καὶ
διευθυντὴν τοῦ Βρεφοκομείου Ἀθηνῶν.

Παύσατε νὰ τρέφετε τὰ τέκνα σας μὲ ἀραροῦτι, σιμι-
γδαλί καὶ ρίζι, ἂν θέλετε νὰ μὴ προσβληθοῦν ἀπὸ διάρροϊαν,
ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν, ἀπὸ ἀτροφίαν, καὶ τέλος ἀπὸ τὸν
θάνατον, καὶ τρέφετε αὐτὰ μὲ τὸ Εὐεργετικὸν Γαλακτοῦ-
χον Ἀλευρον τοῦ Καρόλου Λάπ, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ὡς
τὸ μόνον κατάλληλον πρὸς ὑγιεινὴν θρέψιν τῶν παίδων.

Εὐρίσκεται εἰς κουτία φέροντα τὸν τρόπον τῆς χρήσεως
καὶ πωλεῖται ἐν μόνῳ τῷ φαρμακευτικῷ Κ. Ὀλυμ-
πίου ὁδὸς Ἐρμού ἀριθ. 206.